

Τώρα πικρή παρηγοριά,
ὅταν ἡ θάλασσα φουσκώνει
τὰ κύματά της στὸ βορρῆα
σιμὰ στὴ βάρκα τὰ ξαπλώνει

Τὴ ξεσικώνουν τὴν κινουῦν
τὰ κύματα τὰ ἀφρισμένα
μὰ ξάφνου χάνονται καὶ σβιοῦν
κάτω ἀπ' τὴ σάπια της καρένα.

II

Ξέρεις ἢ βάρκα ἢ παλιὰ
ἄχ ξέρεις νοιώθεις μὲ τὶ μοιάζει;
Νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Μὰ κι' ἂν στὸ πῶ τάχα σὲ νοιάζει;

Ν. ΓΡΙΜΑΛΛΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Τὴν ἄρπα μὲ τὶς ἄπειρες χορδὲς
τὴ χάδεψε τὸ κουρασμένο χέρι
τοῦ πονεμένου ἀρπίστα, ποῦ ὡς χτὲς
τὸν πόνο μοναχὰ εἶχε γιὰ ταῖρι.

— Χαρᾶς τραγουδιστῆς γὼ σήμερα
θὰ πνίξω τὴν παληὰ ὀδύνη
μὲ σένα λατρεμένη χίμαιρα
θὰ κρούσω τὸ τραγοῦδι ποῦχει μείνει.

Στὴν ἄρπα ποῦ τραγοῦδησε τὸν πόνο
μὴ χτυπᾶς τὸν ἦχο τῆς χαρᾶς
Ὡϊμέ, στὸν ποῦ ἠγάει στόνο
πόνε παληὲ πῶς σπαρταρᾶς!...

Α. ΠΑΛΑΤΙΑΝΟΣ